

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἁπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27 Ὁδὸς Πανεπιστημίου 27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῆ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι γραμματῶσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταϊνίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ γυναικεῖα Συνέδρια. — Ἡ μάγισσα (μυθιστόρημα, ὑπὸ Μάϊας.) — Τὸ Γυναικεῖον ἔνδυμα εἰς τὴν Παρισινήν Ἐκθεσιν. — Γυναικεῖα ἰνυσις. — Ἡ μόδα καὶ αἱ Παρισιναί. — Ἐπιστολαὶ πρὸς φίλην (ὑπὸ Κλειδιώτιδος). — Συνταγῆ. — Ἐπιφυλλίς. — Εἰδοποιήσεις.

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Τρεῖς ἀκόμη δὲν παρήλθον μῆνες ἀπὸ τῆς συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου τῶν γυναικεῖων Ἔργων καὶ Ἰδρυμάτων καὶ νέον Συνέδριον συνεχλήθη πάλιν πρὸ δέκα περίπου ἡμερῶν εἰς τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσάν, εἰς τὸ αὐτὸ Μέγαρον τῶν Συνεδρίων.

Αἱ γυναῖκες τῆς Γαλλίας ἀκολουθοῦν κατὰ γράμμα τὰς πολιτικὰς διακρίσεις τῶν ἀνδρῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς Ἀμερικανίδας, διὰ τὰς ὁποίας ἐν μόνον ὑπάρχει σύμβολον : ἡ πρόοδος· μία ἀρχή· ἡ ἐργασία· εἰς σκοπὸς : ἡ διὰ τῆς γυναικὸς βελτίωσις τῆς τύχης τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἐν κόμμα γυναικῶν, τὸ ὅποιον, ὑπὸ τὰς σημαίας τῶν ἀρχῶν τούτων, περιλαμβάνει ὅλας τὰς γυναικὰς ἀπὸ τῆς ἀπλῆς ἐργάτιδος μέχρι τῆς ἑκατομμυριούχου ἀριστοκράτιδος.

Ἡ γηραιὰ Εὐρώπη πληρῶνει ἀκόμη τὸν φόρον τῶν παλαιῶν ἀμαρτιῶν τῆς εἰς τὰς προλήψεις, τὰ λατινικὰ δὲ φύλα ὄχι μόνον δουλεύουσι εἰς τὴν πρόληψιν, ὄχι μόνον διηρημένα καταρρίπτουσι ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ τὸ ἔθνικόν των γόητρον καὶ ἐξαντλοῦν εἰς ἐσωτερικοὺς ἀλληλοσπαρχμοὺς τὰς ὑπολειφθείσας ζωϊκὰς των ἰκμάδας, ἀλλ' εἰς τὸν κατήφορον αὐτὸν παρασύρουσι καὶ τὴν μόλις ἀνανήφουσαν γυναῖκα.

Ἴδου πῶς ἐξηγεῖται ἡ ἐντὸς τριῶν μηνῶν σύγκλησις τριῶν γυναικεῖων Συνεδρίων, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπίσημα μὲν καὶ ἀγνωρισμένα παρὰ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως ὑπῆρξαν μόνον τὰ δύο, ἀνεπίσημον δὲ τὸ ἐν, τὸ ὅποιον ἐν τούτοις ὑπῆρξε

πολυπληθὲς καὶ ἀπετελεῖτο κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ μεγάλων ὀνόματων καὶ μεγάλων βαλάντιων.

Τὸ Συνέδριον τῶν Καθολικῶν Ἰνυαϊκῶν ἦτο τὸ πρῶτον· μετ' ἄλλας λέξεις Συνέδριον τῶν κληρικοφρόνων, τῶν μοναρχικῶν, τοῦ κόμματος τὸ ὅποιον ὁ κληρὸς διευθύνει, ὁ κληρὸς ποδηγετεῖ καὶ τὸ ὅποιον ἔχει σημαίαν καὶ πρόγραμμα μᾶλλον ὀπισθοδρομικόν, μᾶλλον τῶν ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν τοῦ παλαιοῦ κηθεστῶτος. Τὸ ἀνεπίσημον Συνέδριον.

Τὸ Συνέδριον τῶν συντηρητικῶν, ἀλλὰ προοδευτικῶν, τοῦ ὁποίου τὰ κυριώτερα στοιχεῖα ἀνήκον εἰς τὰς τάξεις τῶν δικαμαρτυρομένων ἦτο τὸ δεύτερον. Αὐτὸ ἔφερε τὸν μετριοφρονα τίτλον τοῦ Συνεδρίου τῶν Γυναικεῖων Ἔργων καὶ Ἰδρυμάτων· αὐτὸ διὰ δευτέραν φοράν συγκαλούμενον ἔτυχε τῆς ἐπισημοῦ υἰοθετήσεως τῆς Κυβερνήσεως· αὐτὸ εἰργάσθη θετικώτερον, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεσματικώτερον· αὐτὸ συνεκέντρωσεν ὡς καὶ πρὸ δέκαετίας περισσοτέρας συμπαιθείας καὶ περισσοτέρας καὶ μᾶλλον ἐπιφανεῖς ξένας ἀντιπροσώπους· Τὸ πρόγραμμά του ἐκανονίσθη ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, πρόγραμμα ὑγιῶν ἀρχῶν καὶ προοδευτικωτάτων βλέψεων, πρόγραμμα τολμηρὸν ἐν πολλοῖς, ἀλλὰ καὶ περιοριζόμενον εἰς ὄρισμένον κύκλον ὀρίων.

Τὸ τρίτον Συνέδριον, τὸ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν συγκληθὲν καὶ τοῦ ὁποίου αἱ ἐργασίαι μόλις ἔληξαν, εἶναι τοῦ κόμματος τῶν Ριζοσπαστῶν γυναικῶν, ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ζητοῦν φανερὰ καὶ ἀπροκαλύπτως τὴν πολιτικὴν χειραφέτησιν τῆς γυναικός, αἱ ὁποῖαι ἄνευ ἐνδοιασμῶν καὶ δισταγμῶν ἀγωνίζονται περὶ τῶν ὅλων μετὰ τὴν σημαίαν τῆς ἐν πᾶσιν ἰσότητος καὶ τῆς ἐκ θεμελίων ἀνατροπῆς τοῦ παλαιοῦ κηθεστῶτος.

Ἰδρύτρια τοῦ κόμματος τούτου πρὸ τεσσαρακονταετίας περίπου ὑπῆρξε μία τῶν μεγαλοφυστέρων γυναικῶν τῆς Γαλλίας, ἡ αἰοίδιμος Μαρία Δεραίμ, τῆς ὁποίας ἡ ἐκ χαλ-

κοῦ προτομῆ ὑψοῦται εἰς μίαν τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς Γαλλίας, παρὰ τὴν πλατεῖαν Malesherbes, καὶ τὸ ὄνομα σημειοῦται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, εἰς τὴν συνοικίαν, εἰς ἣν ἐξῆσεν ὅλα τὰ ἔτη τῆς δράσεώς της.

Φυσικὰ ἀπρητέτο ἡρωϊσμός διὰ νὰ τολμήσῃ κανεὶς τότε νὰ ὑψώσῃ σημαίαν τῆς γυναικείας χειραφετήσεως, καὶ ἀπρητέτο ὁ πλοῦτος καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις τῆς γυναικὸς αὐτῆς διὰ νὰ κατορθωθῇ νὰ μὴ καταπινηθῇ εἰς τὸ γελοῖον ἢ πρῶτη αὐτῆ ἀπόπειρα.

Ἡ Μαρία Δεραμί, φανταστικὴ δημοκράτις, ἐπολέμησε τὸν κληρὸν, ὅσον ὀλίγοι ἄνδρες καὶ διὰ θαυμασίων συγγραμμάτων καὶ ρητορικῶν ἀγορεύσεων ἔγεινε τόσον γνωστὴ εἰς τοὺς κύκλους τῶν πολιτικῶν, ὥστε δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ περιζήτητος σύμμαχος εἰς τὰς τάξεις τῶν ριζοσπαστῶν. Διὰ τῆς ἐπιρροῆς της ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς της εἶχε κατορθώσῃ κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετηρίδα τῆς δράσεώς της νὰ ἐπιτύχῃ πολλὰς νομοθετικὰς μεταρρυθμίσεις ὑπὲρ τῶν γυναικῶν καὶ νὰ καταρτίσῃ κόμμα, τὸ ὅποιον ὀλονὲν αὐξάνει καὶ πληθύνεται διὰ τῆς προσηλυτίσεως νέων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀκολουθοῦν τὸ πρόγραμμά της.

Εἰς τὸ κόμμα τοῦτο ὀφείλεται ἡ σύστασις γυναικείας πολιτικῆς καθημερινῆς μεγαλοσχήμου ἐφημερίδος, τῆς Fronde ἢ ὁποῖα κατέλαβε τὴν πρῶτην θέσιν μεταξὺ τῶν μάλλον διαδεδομένων γαλλικῶν φύλλων καὶ ἡ ὁποῖα διευθύνεται, συντάσσεται, στοιχειοθετεῖται καὶ τυπῶνεται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γυναικῶν, Διευθύντρια αὐτῆς εἶναι ἡ κ. Μαργαρίτα Durand, μία τῶν ὠραιότερων καὶ κομψοτέρων Παρισινῶν γυναικῶν, ἡ φημισμένη Λευκὴ Κυρία, ἥτις μὲ τόσον φανταστικὸν παρηκολούθησε τὴν δίκην Δρακὺφους, καὶ ἥτις ἠψήφισε ὅλας τὰς ὑβρεὶς καὶ τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἀντιθέτων, κηρυχθεῖσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὑπὲρ τοῦ αἵμου. Συνεργάτιδες της εἶναι αἱ γνωστότεροι λογογράφοι τῆς Γαλλίας ἀπὸ τῆς Severine, τῆς μοναδικῆς ἀρθρογράφου μέχρι τῆς γηραιᾶς φιλοσόφου καὶ ἐπιφανοῦς φυσιοδίφου Clemence Royer, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀπένειμεν ἐσχάτως τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Ἡ κ. Durand εἶναι γενικὴ Γραμματεὺς τοῦ Συνεδρίου τῶν Γυναικείων Πολιτικῶν Δικαιωμάτων, τοῦ ὁποῦ Προέδρος εἶναι ἡ κ. Μαρία Πονζόν, γυνὴ μεγάλου θάρρους καὶ ἐκτάκτου διοικητικοῦ πνεύματος.

Αἱ πλείστα τῶν κυριῶν τούτων, πρωτοστατούσης τῆς τε Προέδρου καὶ γεν. γραμματέως, εἶχον λάθει ἐνεργότατον μέρος εἰς τὸ Συνεδριὸν μας τῶν γυναικείων Ἔργων καὶ Ἰδρυμάτων ὑπῆρξαν πρόεδροι τμημάτων κατεῖχον δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ριζοσπαστριῶν τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τῆς αἰθούσης καὶ ἀντετάσσοντο πάντοτε ἔρρωμένως εἰς πᾶσαν ἀπόφασιν, ἣν ἐνόμιζαν ἀντιστρατευομένην τὰς περὶ ἀπολύτου ἰσότητος τῶν δύο φύλων ἀρχὰς των.

Εὐγενῆς ἐν Γαλλίᾳ φίλη ἀνέλαβε νὰ μᾶς κρατήσῃ ἐνημέρους τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου τούτου, — εἰς τὸ ὅποιον εἶχον παρὰ κληθῆ νὰ λάβωμεν μέρος, — διότι καὶ πολὺ ἐνδιαφέρουσα θὰ εἶναι ἡ ἐργασία του καὶ αἱ συζητήσεις ἀναντιρρήτως πολὺ ζωηρότεροι καὶ πολεμικώτεροι τῶν προηγηθέντων Συνεδρίων.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δύναται νὰ θεωρηθῇ θρίκιμος τῶν ριζοσπαστριῶν γυναικῶν εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Συνεδρίου των

ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, ἡ συμμετοχὴ εἰς αὐτὸ πολλῶν δημοτικῶν συμβούλων καὶ ἡ ἀντιπροεδρεία τοῦ κ. René Viviani ὑπαρχηγοῦ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Ριζοσπαστιῶν, ὁ ὁποῖος νεώτερος εἶχε κηρυχθῆ φανατικὸς feministe καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς του αὐτῆς ὁ φείλει τὴν πολιτικὴν προαγωγὴν του καὶ τὴν ἐπιρροήν, ἣν ἐξασκεῖ σήμερον εἰς τὴν Γαλλικὴν Βουλὴν.

Ἡ ΜΑΓΙΣΣΑ

Αἱ Ἀθηναὶ κατὰ τὴν ὠραίαν ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἀνοίξεως παρουσίαζαν ἐξαιρετικὴν ζωηρότητα, πρωτοφανῆ σχεδὸν κίνησιν. Ἦτο μίξ ἀπὸ τὰς ὀλίγας τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς ἡμέρας, διότι περιεβάλλετο ὄχι μόνον μὲ τὴν ποίησιν τῶν ἀνθούτων δένδρων καὶ τῆς μυρωμένης ἀτμοσφαιρας τοῦ Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μίαν ἐνδοξὸν νεκρανάστασιν ἡμερῶν παλαιῶν καὶ τιμημένων. Τὸ Στάδιον, πάλλευκον, ἀπήστραπτεν ὄλην τὴν αἴγλην τοῦ λευκοῦ μαρμαροῦ. Νεὸς ὀρθοκείας τῶν ἐγκαταλειφθεισῶν, θαμμένος ἐπὶ αἰῶνας ὄλους, εἶχεν ἀνασκηθῆ καὶ κλωπεπισθῆ καὶ ἐσκύριπεν εἰς τὰ πέριξ τὴν εὐγένειαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἀναμνήσεων, μὲ τοὺς λευκοὺς του βραχίονας τεταμένους εἰς τὰς θερμὰς θωπεῖας τοῦ ἡλίου καὶ τὸν ὠραῖον στίβον του ἀναμένοντα τὴν λατρεῖαν τῶν εὐχάριτων σωματίων τῶν ἐφήτων ἀθλητῶν.

Ἀπὸ τὸν Παλαιὸν καὶ ἀπὸ τὸν Νέον Κόσμον, ἀπὸ τὸν Βορρᾶν καὶ ἀπὸ τὴν Μεσημερίαν, ἡ νεότης τῶν πολιτισμένων λαῶν, ἔστειλε τοὺς πλέον φημισμένους ἀθλητάς της, διὰ νὰ τιμηθῶν μὲ τὸν κότινον τῆς ἱερᾶς Ἀλτεως, διὰ νὰ λάβωμεν εἰς τὴν χώραν τῶν ὠραίων σωματίων καὶ τῶν πλαστικῶν κινήσεων τὸν στέφανον τῆς τιμῆς τῆς σωματικῆς ἀκμῆς καὶ τῆς εὐμελοῦς ἀσκήσεως, ἡ ὁποῖα ἐδημιούργησε τὸ μεγαλεῖον καὶ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων λαῶν.

Ἦτο ἡ παραμονὴ τῆς ἐπισήμου τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων ἐναρξέως. Οἱ ξένοι ἀθληταὶ προσήρχοντο, ὀδηγούμενοι ὑπὸ τῶν ξεναγῶν των, εἰς τὸ Στάδιον, διὰ νὰ γνωρίσουν τὸν τόπον, εἰς τὸν ὅποιον μετὰ μίαν ἡμέραν θὰ ἐδοκιμαζέτο ἡ τύχη των. Ὅλοι νέοι, ἀγένεοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παιδιὰ ἀπὸ δεκάξ ἕως εικοσιδύω ἐτῶν, πλὴν δύο ἢ τριῶν μεγαλητέρων ἀπὸς ἡλικίας.

Μὲ ἀναφωνήματα ἐνθουσιασμοῦ, θαυμασμοῦ, ὑπεράτης συγκινήσεως ἔχειρέτων οἱ νέοι ξένοι τὴν ἀσπροστολισμένην κονίστραν, ἡ ὁποῖα ὡς νόμφη μυθικῶν χρόνων, τοὺς εἶχεν ἐλκύσει ἀπὸ τὰς μακρυνὰς πατρίδας των, διὰ νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ ἀγωνιζομένους καὶ νὰ τοὺς στεφανώσῃ νικητάς.

Περιηγηταὶ καὶ περιηγήτριαι κάθε φυλῆς καὶ ἔθνους, Ἑλληνες ξηνητευμένοι ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα των ἐπαρχιωτὰ καὶ ἐπαρχιωτίσσαι εἶχον συρρέσει εἰς τὰς Ἀθῆνας καὶ ἐπεσκέπτοντο καὶ αὐτοὶ τὸ Στάδιον, τὴν παραμονὴν τῆς μεγάλης ἡμέρας. Ὅλοι καὶ ὅλοι μὲ θαυρασματικὰ μάτια, ὄλοι καὶ ὄλοι μὲ τὴν ὠραίαν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν μόνον τὸ ἰδανικὸν τῆς πατρίδος προκαλεῖ καὶ μίξ μάλιστα πατρίδος ὡς τὴν Ἑλλάδα.

Τὸ προσκύνημα ἐκεῖνο παρετάθη ὅλας τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας. Ἀπὸ τὴν ἰδιόρρυθμον ὀλίγον ἐνδυμασίαν τῶν Ἀμερικανοπαίδων καὶ Γερμανῶν ἀθλητῶν ἕως τὰ σόχλητα σαλβάρια τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἀπὸ τὰ ἀκα-

τασθητὰ συνειθισμένα κοστούμια τῶν ξένων περιηγητριῶν, ὡς τὰ πολυτελῆ καὶ πλούσια φορέματα τῶν γυναικῶν τῆς Ἀλεξάνδρειας καὶ τῆς Σμύρνης ὅλοι αἱ στολαὶ καὶ ὄλοι αἱ ἀποστογναμίαι παρήλασαν πρὸ τοῦ στίβου τοῦ Σταδίου.

Ἦτο πλέον ἀργὰ καὶ ὁ ἥλιος ἔδυνε ὀπίσω ἀπὸ τὰς στήλας τοῦ Παρθενῶνος εἰς μίαν μεγαλοπρέπειαν χρυτοκοκκίνων ὀλογῶν, αἱ ὁποῖαι ἐσκύριπεν εἰς τὴν σειρὰν τοῦ Ἰμμητοῦ καὶ εἰς τὴν ράχιν τοῦ Ἀρδητοῦ τὴν ἰσοροδίνην σκέπην, τὴν ὁποίαν πάντα σκορπίζουσι αἱ ὠραῖαι δύσεις τῶν Ἀθηναϊκῶν ἡμερῶν εἰς τὰ ἀντικυρὰ των βουνά.

Κάτω εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Σαρωνικοῦ κατ' ἀρχὰς δὲν ἐκρίνε τις παρὰ ἀβέβαιον κυανόφαιον χρῶμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦναι ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα. Ἐπ' ὅσον ὁμως ἡ ἐρυθρὰ κοίτη τοῦ ἡλίου ὠχρία καὶ ἐφυλάγιετο καὶ αἱ ὀπισθεν τοῦ Παρθενῶνος πυρκαϊαὶ ἔσθυναν, ἡ πέρην τοῦ Σαρωνικοῦ βουνοσειρὰ ἐπρόβαλλε τὰς ὡς σαπυροπελεκνημένους γραμμάς της μὲ τὴν μυστηριώδη μεγαλοπρέπειαν, τὴν ὁποίαν ἀφίνει ὀπίσω του τὸ φῶς, πρὶν ἀκόμη ἡ σκεπασθῇ ἐντελῶς ἀπὸ τὸ σκότος.

Μία ἀμαξία κατέβαινε τὴν λεωφόρον Ἀμαλίας καὶ ἐνῶ ἐδοκιμαζέτο νὰ στρέψῃ πρὸς τὸν δρόμον τοῦ Γισσοῦ ἐσταμάτησεν ἔξαφνα. Μέσα μία κυρία μὲ νέον ἀκόμη πρόσωπον καὶ μὲ κατὰλευκα μαλλιά, μία κόρη ὡς δέκα ἔξ ἐτῶν καὶ ἕνας νέος τῆς αὐτῆς περιπυ ἡλικίας. Ἐφάνοντο ταξιδιωταί, οἱ ὁποῖοι μὲ μίαν εἰσανεὶ καὶ ἔσπευδαν πρὶν νυκτώσῃ νὰ ἀφύπνου ἕνα γυρον εἰς τὴν πόλιν, ἀρχίζοντες, φυσικὰ, ἀπὸ τὸ Στάδιον.

Ἄλλ' ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος τοῦ δρόμου, ὅπου ἡ ἀμαξία ἀφίνει ὀπίσω της τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ὅπου κάτω εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐπεφαίνετο ὡς ὠραία θαλασσογραφία ὁ Σαρωνικός, καὶ ἀντίκυρσαν τὸν Ἰμμητὸν λάμποντα ὡς νὰ ἦτο ἐπιστρωμένος ἀπὸ ἀνοικτοὺς ἀμεθύστοις καὶ τὸ Ζάππειον ἀριστερὰ μὲ τὸ εὐμορφον καὶ ἀνθοστολισμένον πάρκον του καὶ τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὡς ἡμεῖς εἰς τὴν ἀρμονίαν τῶν γραμμῶν καὶ εἰς τὴν θαυμασίαν εὐκαρπύτητα τοῦ ρυθμοῦ των, ὅταν εὐρέθησαν μέσα εἰς τὸ ἀπεράλαμπρον αὐτὸ πλάσιον καὶ οἱ τρεῖς μὲ μίαν φωνὴν διέταξαν τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ. Ἡ κυρία μὲ τὰ λευκὰ μαλλιά, ἡ ὁποῖα ἐφαίνετο ὡς μητέρα τῶν δύο νέων εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ προσεπέθει μ' ἕνα της βλέμμα νὰ ἐναγκαλισθῇ ὅλον ἐκεῖνον τὸ κάλλος, τὸ ὅποιον ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη μὲ τὴν ἰσχυρὰν γενναϊότητα εἶχε σκορπίσει ἐνθάδε.

Τὰ δύο παιδιὰ ἦσαν ἀκράτητα. Μητέρα μου, εἶπεν ὁ νέος, εἶναι ὠραιότεροι αἱ Ἀθηναὶ παρὰ ὅσον μοῦ εἶχες εἰπεῖ. Εἶναι ἡ ὠραιότερα πόλις τοῦ κόσμου, ἀπήντησεν ἡ ξανθὴ κόρη, μὲ προφορὰν ἐντελῶς ξενικῆν. Πουθενὰ δὲν ἀπηντητήσαμεν ἕως τώρα μίαν τόσο ὠραίαν τοποθεσίαν. Ἐδῶ εἶναι ὡς ὅλα νὰ γελοῦν καὶ νὰ ψάλλουσι τὸν μεγαλοπρεπεῖ ὕμνον τοῦ ὠραίου.

Νὰ πᾶμε πρῶτα εἰς τὸν Παρθενῶνα καὶ ἔπειτα εἰς τὸ Στάδιον, εἶπεν ὁ νέος πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην. Ἄπ' ἐκεῖ τὸ ἔκτακτον θὰ εἶναι ἔξοχον.

Εἶναι ἀργὰ πλέον, ἐκτὸς ἐὰν ἔχετε ἄδειαν διὰ τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, ἀπήντησεν ὁ ἀμαξηλάτης.

Εἰς τὸν Παρθενῶνα, Νίκο, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ πᾶμε μὲ τὰ φορέματα τοῦ ταξιδιοῦ, ἀπήντησεν ἡ κόρη μὲ τὴν ξενικὴν προφορὰν. Ὅθ ἦτο ἀτέβεια.

Ἐπειτα θὰ κουρασθῆς, παιδί μου, μὴ λησμονῆς τὰς συμβουλὰς τοῦ γυμναστοῦ σου. Ὅθ ἔπρεπε ἴσως ἀπὸ τώρα νὰ ἀναπαύσαι εἰς τὸ κρεβάτι σου, εἶπεν ἡ μητέρα, ἐνῶ ὁ ἀμαξηλάτης ἐλάμβανε τὴν δικταγὴν νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸ Στάδιον.

Τὸ ἰσοτερές ἄστν, καλὰ τὸ ὀνόμασαν οἱ ποιηταί, εἶπεν ὁ νέος, θαυμάζων τὴν βουνοσειρὰν τοῦ Ἰμμητοῦ, ὁ ὅποιος τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐσκεπαζέτο ἀπὸ τὴν νεφρα μενεξεδένιων ἐξατμίσεων. Νά! τὸ Στάδιον! Ὁ νέος ἐσηκώθη καὶ στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὰς δύο γυναῖκας, ἔμεινε ὡς εἰς ἔκτασιν πρὸ τοῦ λευκοῦ ὀράματος.

Ἡ κόρη ἐφαίνετο καὶ αὐτὴ πολὺ συγκινῆ ἔννη. Περισσότερον ὅμως ὄλων ἢ μὲ τὰ λευκὰ μαλλιά ἡ κυρία. Εἶχε γίνεαι κάτωχρος καὶ δίκρνα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ ἄκρα της, χωρὶς κανεὶς μορφαμὸς νὰ ἀλλοιώνῃ τὴν ὠραίαν ὡς ἀγίας μορφήν της.

Ἡ ἀμαξία ἐσταμάτησε πρὸ τῆς μετὰ τῆς πύλης τοῦ Σταδίου καὶ ὁ νέος ἐπήδησε, τείνων αἰστωσ τὸ χερί πρὸς τὴν μητέρα του. Μετ' αὐτὴν καὶ ἡ κόρη καὶ οἱ τρεῖς μαζῆ ἀνεμίχθησαν εἰς τὸ πλῆθος τῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι εἰσῆρχοντο καὶ ἐξήρχοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸ τοῦ Σταδίου. Ἄν δὲ καὶ τὸ θέαμα τοῦ Σταδίου ἀπὸ ὀλίγοι πολὺ τοὺς ἐπισκέπτας καὶ κρίσεις διάφοροι ἀντηλλήσοντο περὶ τῆς διακοσμήσεως αὐτοῦ, οὐχ' ἤττον ἡ ἐμπαρῆσις τῶν τριῶν ξένων ἐφάνη νὰ ἔκαμεν κλίποιον αἰσθησι. Αἱ συζητήσεις καὶ ἐπικρίσεις διεκόπησαν πρὸς στιγμὴν καὶ ὄλων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὰς δύο γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι χωρὶς νὰ προσέχουν εἰς τὰ περιέργα βλέμματα, τὰ ὁποῖα τὰς παρηκολούθουν εἰσῆλθαν εἰς τὸ Στάδιον.

Ὅραία νέα! εἶπεν εἰς ἀξιοματικὸς μεσήλιξ πρὸς νεαρὸν κομψευόμενον, ὁ ὁποῖος ἀμέσως εἶχε κολλήσει τὸν μονύελον εἰς τὸν ὀφθαλμόν του καὶ ἤρρησε νὰ στρίβῃ τὸ ἀπὸ ἀραιὰς τρίγας χνοῦδι, τὸ ὅποιον μὲ ἐσκίαζε τὰ χεῖλη του.

Προτιμῶ τὴν μητέρα μὲ τὰς τῆς τὰ λευκὰ μαλλιά, εἶπεν ὁ νέος. Τί μεγαλοπρεπὲς ποῖσθημα! Χωρὶς ἄλλο θὰ εἶναι καμμιὰ ξένη.

Δὲν λὲς καμμιὰ δούκισσα εἶπε τρίτος, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε τοὺς δύο συντρόφους καὶ κατέτρωγε μὲ τὰ μάτια ὅλα τὰ ὅπως δῆποτε γέμιμα γυναικεῖα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔβλεπε. Ὅθ εἶναι χάρμα, ἀφοῦ εἶναι τόσο μαυροπορεμένη, εἶπεν ὁ νέος πρὸς τὸν μεσήλικα ἀξιοματικόν. Καὶ αἰφνης πλησιάζων τὸν ἀμαξηλάτην: Δὲν μοῦ λὲς εἶναι ξένες αὐτὲς ἡ κυρίες;

Διηλαθὴ ἐγὼ τῆς ἐπῆρα πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας, ἀπήντησεν ὁ ἀμαξηλάτης, ἀλλὰ μιλῶν Ἑλληνικὰ.

Εἶναι Ἑλληνίδες, εἶπεν ὁ νέος πρὸς τοὺς συντρόφους του. Κατελυσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας.

Ὅθ τὸν ἔχουν τὸν παρ, ἀπήντησεν ὁ κομψευόμενος κύριος, ὁ ὁποῖος μετὰ τῶν ἄλλων διηθύνθη πρὸς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ στίβου, σπεύδων νὰ φθάσῃ τὴν μικρὰν συνοδείαν, ἥτις τόσο εἶχεν ἐλκύσει τὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ περιέργεια αὐτῆ ἦτο ὡς δῆποτε δικαιολογημένη.

Αί δύο γυναίκες αν και διαφόρου έντελώς ηλικίας ήσαν όχι μίνον ώραιαι, αλλά και εξωτερικού, τὸ ὅποιον ἀμέσως τὰς διέκρινεν ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας γυναίκας. Ἡ κόρη, αν και πολὺ νέα, ἐφάνετο ὡς γεννημένη διὰ τὴν διατάσῃ, νὰ κυριρχῆ, νὰ ὑποτάσῃ ὅλους και ὅλα εἰς τὴν θέλησίν της. Τὸ βλέμμα της ἦτο ἀέτειον. Τὸ κάτω μέρος τοῦ προσώπου της με γραμμὰς τολμηρὰς, ὀλίγον ὀξυτέρως τοῦ δέντος ἐπέτεινε τὴν δύναμιν τοῦ βλέμματος και ἐδίδεν εἰς τὴν ὅλην φυσιογνωμίαν κάτι τραχύ, τὸ ὅποιον ὅμως ἐμετρίαζεν ἡ γλυκύτης τοῦ στόματος, τὸ ὅποιον ἐμειδίκα πάντοτε. Λευκὴ πολὺ, ξανθὴ, με ἀναλαμπὰς κοκκινωπὰς εἰς τὰ ὠρεὰ μαλλιά της, με μέτωπον μάλλον χαμηλόν, ἀλλὰ ὠραῖον ὡς ἀπὸ ἀλάβαστρον πελεκημένον, μέτωπον ἀρχαίας θεότητος, με ἀνάστημα και ἐνδυμασίαν ἀμαζόνος, ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ νέου ἀθλητοῦ, σιωπηλὴ και σκεπτικὴ.

Ὁ νέος ἦτο ὠραιότερος ἀπὸ τὴν σύντροφόν του. Ὑψηλὸς πολὺ διὰ τὸ ἐντελὸς ἀγένειον πρόσωπόν του, ἰσχνός, ἀλλὰ με σῶμα, τὸ ὅποιον ἡ ἀσκησις εἶχε καταστήσει χαλύβδινον, ἐβάδιζεν εὐθυθενῆς, ἐξετάζων τὸν στίβον, ἀναμετρῶν με τὸ βλέμμα τὰς ἀποστάσεις και σταματῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τὴν ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν κόρην, ἡ ὁποία ἐφάνετο ἐνήμερος εἰς τὰ τῆς γυμναστικῆς και ἐνδιαφερομένη πολὺ εἰς ὅ,τι τῆς ἔλεγεν ὁ σύντροφός της, ὁ ὁποῖος ὠμοιάζεν ὑπερβολικὰ τὴν κυρίαν με τὰ λευκὰ μαλλιά.

Ἐκεῖνη ἔμενεν ὀπίσω. Ἦτο γυναῖκα σαράντα περίπου ἐτῶν, ἀλλὰ χωρὶς τὰ κάτασπρα μαλλιά της, τὰ ὁποῖα ἐσηματίζαν ὡς ἀκτινωτῶν ἀγίας περὶ τὸ μέτωπόν της, μόλις θὰ ἐφάνετο τριάντα χρόνων, τὸσον νέον και ἀνθηρὸν διετηρεῖτο τὸ πρόσωπόν της. Μαῦρον και κομψὸν μεταξωτῶν φόρεμα, μαῦρον ἀπὸ πτερὰ κλειστὸν καπέλλο, μαῦρα γάντια, ἀνεδείκνυαν περισσότερον τὴν κηρίνην ὠχρότητα τοῦ προσώπου της και ἐδίδαν εἰς τὸ ὠραῖον ἀνάστημά της ἡγεμονικὴν μεγαλοπρέπειαν.

Ἐκαμαν ἕνα γῦρον περὶ τὸν στίβον, ἀνῆλθαν εἰς τὴν ἀμαζὴν και ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν των. Οἱ τρεῖς κύριοι, τοὺς ὁποῖους τὸσον εἶχεν ἀπασχολήσει ἡ ἀγνωστος οικογένεια, ἔτρεξαν ἀμέσως εἰς τὸ τράμ, τὸ ὅποιον ἐφευγε τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Μόλις δ' οἱ ξένοι εἶχον καταβῆ τῆς ἀμαζῆς των, πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας και οἱ ἄλλοι κατήρχοντο εἰς τὸν σταθμὸν τῶν τροχιδρόμων τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος και διηυθύνοντο εἰς τὸ ἴδιον ξενοδοχεῖον.

Ἦω; λέγεται ἡ κυρία με τὰ λευκὰ μαλλιά και ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, ἠρώτησεν ὁ νέος με τὸν μονόελον, ἐνῶ ὁ ἀξιωματικὸς και ὁ κομψευόμενος κύριος ἐπερίμεναν πρὸ τῆς μεγάλης εἰσόδου τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ ὑπάλληλος πρὸς τὸν ὅποιον εἶχεν ἀπευθυνθῆ ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐμβῆκεν εἰς τὸ διχμερίσμα τοῦ θεωροῦ και μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε φέρων σημείωσιν: *Κα Μόρτου μετὰ τοῦ υἱοῦ της και μίς Λούαλ.* Ἐρχονται ἀπὸ τὸ Σικάγον.

Ὁ νέος ἐξῆλθεν εὐχαριστημένος. Δὲν σὰς εἶπα ἐγὼ, ὅτι θὰ μάθω; Ἡ μίς εἶναι ξένη. Ἡ κυρία εἶναι ρωμῆξ ἐκ Σικάγου. Δολλάρια, φίλε μου, μυρίζουν, δολλάρια...

Νὰ μὴν εἶμαι τοῦλάχιστον ἔστω και Ζακυνθινὸς κόντες, ἀπήνησεν ὁ νέος ὑμώμενος κύριος. Καὶ μελαγχολικὸς διότι δὲν

εἶχεν οὔτε καν ἕνα τίτλον εὐγενείας πρὸς ἐξαργύρωσιν, ἠκολούθησε τοὺς ἄλλους, ἐνῶ ὁ μεσηλιξ ἀξιωματικὸς ἐμουρμούριζεν: Ὠραῖα, πολὺ ὠραῖα κοπέλλα! (Συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΙΣΙΝΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Τὸ μέγαρον τοῦ γυναικείου ἐνδύματος

Ὅσον ἐξαμβλωματικὴ και ἀχαρις και ἀσχημος εἶναι ἡ Παρισινὴ τῆς μεγάλης θύρας τῆς εἰσόδου τῆς Ἐκθέσεως, τὸσον χαριτωμένη εἶναι ἐντὸς τῆς Ἐκθέσεως ἡ Παρισινὴ γυνὴ ὅπου δῆποτε και ἂν ἀναπαριστᾶται και εἰς οἶαν δῆποτε ἐποχὴν και ἂν ἀναφέρεται.

Τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι οἱ ἀρχιτέκτονες εἰμπορεῖ νὰ ἰδρῶν ὠρεὰ μέγαρα και νὰ κατορθῶνουν θαύματα προοπτικῆς εἰς τοὺς ποικίλους ῥυθμούς των, ἀλλὰ εἶναι ἀδέξιοι και ἀκαλαίσθητοι προκειμένου νὰ χαράξουν και μίαν μόνον γραμμὴν γυναικείου φορέματος.

Διὰ τὴν συλλάβῃ και ἀποδότη τῆς γυναικείας χάριτος, και μάλιστα τῆς Παρισινής, πρέπει νὰ ἔχῃ ζήσει πολὺ με τὰς γυναίκας, νὰ ἔχῃ πολὺ ψυχολογήσει και πολὺ μελετήσει τὸ φύλον. τοῦ ὁποῖου μόνον ὄπλον ἐπὶ πολλοὺς κατὰ σειρὰν αἰῶνας ὑπῆρξεν ὄχι τὸ κάλλος, ἀλλ' ἡ χάρις ὑπὸ τὰς ποικίλας και ἀπειροπληθεῖς μορφὰς της.

Ἡ χάρις εἰς τὸν λόγον, εἰς τὰ βλέμματα, εἰς τὴν ἔκφρασιν, εἰς τὴν στάσιν, εἰς τὰς κινήσεις ἡ χάρις εἰς τὴν σιωπὴν, εἰς τὸν θυμὸν, εἰς τὴν λύπην, εἰς τὴν χαρὰν ἡ χάρις εἰς τὸ ἐνδυμα, εἰς τὸ ὑπόδημα, εἰς τὸν πῖλον, εἰς τὸ κτένισμα ἡ χάρις, ἡ δευτέρα αὕτη ζωὴ και ἡ κυριωτέρα καλλονὴ τῆς γυναικός, δὲν εἶναι πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἠμπορεῖ νὰ ἀποδοθῆ οὔτε ἀπὸ τὸν μεγαλῆτερον καλλιτέχνην, ἐὰν οὗτος δὲν ἔτυχε νὰ ζήσει εἰς κύκλον χαριτωμένων γυναικῶν, νὰ ζυμωθῆ ἀπὸ τὰ χέρια, τὰ ὁποῖα σκορπίζουν τὴν χάριν, νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν ἀέρα τῆς ἀτμοσφαιρας, εἰς τὴν ὁποίαν ζοῦν και κινοῦνται γυναῖκες προικισμένοι με τὸ μέγα δῶρον τῆς χάριτος.

Προνομιῶχοι μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι ἀναντιρρήτως οἱ Παρισίνοι ράπται. Ἐὰν ὁ Felix ἢ ὁ Words ἐδίδε τὸ σχέδιον τῆς Παρισινής τῆς μεγάλης θύρας, βεβαίως ὁ σκοπὸς τοῦ ἀρχιτέκτονος θὰ ἐπετύγχανε και ὁ κόσμος, ὁ ἐπισκεπτόμενος τὴν Ἐκθεσιν, δὲν θὰ ἠθάρνετο τὴν ἀπογοήτευσιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται πρὸ τῆς γαλανοκίτρινου κυρίας τῶν Ἡλυσίων Πεδίων.

Ἄλλ' οἱ Παρισίνοι ράπται ἐπεφύλασσαν ἄλλην κατάπληξιν εἰς τὰς ἐπισκεπτρίκας τῆς Ἐκθέσεως τοῦ 1900. Μέσα εἰς τὴν κεντρικωτέραν ἀρτηρίαν αὕτης, ἀπέναντι τοῦ πύργου Ἄιφελ και τοῦ χρυσγαλλίνου πκλατίου, ὑψώσαν τὸ Παλάτιον τοῦ Γυναικείου ἐνδύματος, εἰς τὸ ὅποιον ἐκτίθεται τὸ γυναικεῖον ἐνδυμα καθ' ὅλην τὴν κλίμακα τῆς ἐξελίξεώς του εἰς σκηναῖς ζωντανάς, εἰς μικρὰς αἰθούσας ἀναπαριστώσας τὸν ρυθμὸν και πὴν ἐπίπλωσιν τῶν διαφόρων ἐποχῶν τοῦ γαλλικοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁμολογῶ, ὅτι ἐκ' ἐν ἀνυπομόνον νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ Ἐλληνικὸν Περίπτερον, ὡς και τὸ Μέγαρον τῶν Τεχνῶν, εἰς τὸ ὅποιον ἀνεζήτησαν και πάλιν τὴν Ἑλλάδα, ἡ πρώτη μου ἐ-

ἐπισκεψις θὰ ἦτο διὰ τὸ Μέγαρον τοῦ Γυναικείου ἐνδύματος. Ἐλα τὴν βεβαιότητα, ὅτι θὰ ἔβλεπα ἀπὸ τὸ ἐνδυμὰ των πῶς ἐσκέπτοντο και πῶς ἠσθάνοντο αἱ γυναῖκες τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Καὶ θὰ τὸ ἀντελαμβνόμεν πολὺ φυσικώτερα και ὑπερότερα παρ' ὅσον τὸ εἶχον ἀντιληφθῆ ἀπὸ τὰ εἰκονογραφήμενα λευκώματα, γὰ ὁποῖα φυλλομετρεῖ κανεὶς εἰς πᾶσαν ἑποχὴν δῆποτε καλῶς ἐφωδιασμένην γυναικείαν βιβλιοθήκην, και ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τῶν διαφόρων ἱστορικῶν και χρονολογῶν τῶν χρόνων ἐκείνων.

Τὸ Μέγαρον εὐθὺς ἐκ τῆς εἰσόδου δια'έτει τὸν ἐπισκέπτην εἰς κάτι μυστηριώδες και μεγαλοπρεπὲς ἐνταῦθ. Ἀπὸ τὸ ἀπλετον φῶς τοῦ ἡλίου, εἰσέρχεσθε εἰς μεγαλοπρεπῆ προθάλαμον, εἰς τὸν ὅποιον βασιλεύει ἐν δειλὸν ἡμίφως. Καὶ ὅσον προχωρεῖτε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας θαμβοῦται περισσότερο, μία φωνὴ δὲ μισθοτοῦ ὑπαλλήλου ἀκούεται ἀπορηθίζουσα: « Ἀγοράσατε, κυρία, λαχεῖα διὰ τὰ φθισικὰ παιδιὰ. » Καὶ ἀπαριθμεῖ τὰ κέρδη τῶν λαχείων.

Ἐννοεῖτε, ὅτι τὰ λαχεῖα τῶν φθισικῶν παιδιῶν δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν με τὴν ἱστορίαν τοῦ γυναικείου ἐνδύματος, ἀλλὰ συνδέονται πολὺ με τὴν γυναικείαν εὐαισθησίαν, ἡ ὁποία προσέρχεται ἀρωγὸς εἰς πᾶσαν συμφορὰν. Τὸ Γυναικεῖον Ἐνδυμα τῶν πειρασμένων χρόνων θὰ ὑπέθετέ τις, ὅτι κρύπτεται, διότι μετὰ ἐντελὲς σκότος παρουσιάζεται ὡς εἰς μίαν κρύπτῃν ἡμιφωτισμένην δειλὴν ἡ πρώτη σκηνή, ἡτις μᾶς δίδει ἰδέαν πῶς ἐνδύοντο αἱ γυναῖκες πρὸ δεκαετῶν ἐτῶν.

Εἰς μίαν κλίνην σχοινοπλεγμένην, τὴν ὁποίαν σκεπάζουν ἔξωματα ζῶων, εἶναι ἡμιεξηπλωμένη νέα γυναῖκα, φέρουσα ἐνδυμα λινὸν, μόλις και ἀτελῶς πτυχοῦμενον ἀπὸ τῶν ὤμων χωρὶς καμμίαν χάριν. Φαίνεται νὰ τὴν διασκεδάξῃ πολὺ εἰς Αἰγύπτιος γόης, ὁ ὁποῖος με τὸ σύριγμα ἐνὸς πρωτογενοῦς ἀργαίου του κρᾶτεῖ ὡς μαγευμένον ἕνα τεράστιον ὄφιν.

Τώρα διατὶ ὁ ὄφιν ἐτέθη ἐκεῖ παρὰ τὴν γυναῖκα αὕτην τὴν ἀπολίτιστον, ὡς ἀντικείμενον διασκεδάσεως, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἐννοήσω.

Ἀπέναντι ἀκριβῶς, ἄλλη μικρὰ σκηνὴ ἐπίτης ἡμιφωτισμένη, χωρὶς νὰ φαίνεται πῶθεν ἔρχεται τὸ φῶς εἰς Ρωμαίων Ἄτριον, ὅπου αἱ Ρωμαῖαι πατρικίαι ἔχουν ἤδη κάποιαν χάριν και μεγαλοπρέπειαν. Ἡ ἀπουσία τοῦ Ἐλληνικοῦ ἐνδύματος και σκηναῖς ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἐλληνικοῦ βίου με κάμνει νὰ ὑποθέτω, ὅτι ὁ ἐκθέτης κ. Felix, μέγας ράπτῃς γυναικείων φορεμάτων, ὁ ὁποῖος τείνει νὰ ἐκτοπίσῃ τὸν Words, περιορίσθη εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ γαλλικοῦ ἐνδύματος, ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης γαλατικῆς ἐποχῆς. Ἡ σκηνὴ δὲ τοῦ ἀτρίου με τὰ τρίκλινα παριστᾶ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπελάσεως τοῦ Ρωμαῖκοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὰ γαλατικὰ ἔθιμα.

Τὰ φορέματα τῶν γαλατορωμαίων τούτων δεσποινῶν εἶναι μεταξωτά, ἔχουν σχῆμα ἀκολουθοῦν τὰς γραμμὰς τοῦ σώματος και ἡ μέση ἀρχίζει ἤδη νὰ χωρίζῃ τὸν κορμὸν με μεταξωτὰ κορδόνια. Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν τὸ ἀτλάξι Liberty τῶν ἡμερῶν μας και τὸ τὸσον τοῦ συρμού κρέπῃ τῆς Κίνας εἶναι τὰ ὑφάσματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, και αὐτοὶ δὲ οἱ χρωματισμοὶ ὁμοιάζουσι τοὺς τῶν σημερινῶν συρμῶν.

ὑπὸ τὸν βασιλέα Clovis, αἱ γυναῖκες ἐνδύονται σεμνό-

τατα. Ἡ βασίλισσα Ἀγία Κλοϊάδη εἶναι ὅλη σκεπασμένη με τὰ μαλλιά, τὰ αὐτὰ και τὸν λαίμῶν ἐντελῶς κρυμμένα. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους εἶναι ἀγισμαμένη και ὀλίγον βάρβαρος βασίλισσα, παρουσιαζομένη ὑπὸ θρησκευτικῶν ἐνδυμα. Ποῖος ἄλλως τε μᾶς βεβαιῶσ, ὅτι αἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς της ἐνδύοντο ὡς αὕτη;

Ἐρχεται ἔπειτα με τὴν πρόδον τοῦ πολιτισμοῦ εἰκῶν, ἡ ὁποία ἀποπνέει πολλὴν ἀγνότητα και πολλὴν χάριν. Ἡ βασίλισσα Λευκὴ τῆς Καστιλίας περιβάλλει με τὸν λευκὸν πέπλον της τὴν μικρὰν βασίλισσαν Μαργαρίταν τῆς Προβηγκίας, σύζυγον τοῦ νεαροῦ υἱοῦ της Ἀγίου Λουδοβίκου. Τὸ φόρεμά της ἔχει σχῆμα παιδικῶ ὑποκαμίσου και αἰ πρὸς τὰ κάτω πτυχώσεις του συγχέονται πρὸς τὰς πτυχὰς τοῦ πέπλου τῆς βασιλομήτορος. Ὁ βασιλεὺς κάθηται παρὰ τοὺς πόδας των, προσέχων μετὰ γλυκύτητος εἰς τὰς μητρικὰς συμβουλὰς, και ἡ οικογένεια ὅλη φαίνεται νὰ ζῆ εἰς ἀτμόσφαιραν ἠρέου γλυκύτητος, ἡτις δὲν φαίνεται ἀπαντῶσα οὔτε εἰς τοὺς μετέπειτα χρόνους, οὔτε εἰς τοὺς ἰδικούς μας.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μεγαλοπρεπὲς δωρεά. Ἡ μίς Ἐλένη Γκούλδ, θυγάτηρ τοῦ γνωστοῦ Ἀμερικανοῦ ἑκατομμυριούχου, προσέφερον εἰς τὸ Γυναικεῖον Κολλέγιον τῆς Berea, τῆς ἐπικρατείας Kentucky, δωρεὰν ἕκ δεκαπέντε ἑκατομμυρίων φράγκων.

Στατιστικὴ τῶν γυναικῶν ὑπαλλήλων ἐν Ἀμερικῇ. Κατὰ τὸ 1870 γυναῖκες ὑπάλληλοι ἐν Ἀμερικῇ ἦσαν μόνον 414. Σήμερον ὁ ἀριθμὸς των ἀνῆλθεν εἰς 14,873. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καμμία Ἀμερικανὴ δὲν ἐκράτει βιβλία λογιστικά. Σήμερον γυναῖκες λογισταὶ εἰς τὰς Τραπεζὰς και τὰ ἰδιωτικὰ καταστήματα εἶναι 27,777. Γραμματεῖς ἀντιγραφεῖς εἶναι 64,648, ἐνῶ πρὸ τριάντα ἐτῶν ἦσαν μόνον 8,046. Εἰς τὰς ἐπιστήμας και τὰς τέχνας αἱ αὐταὶ ἀναλογίαι. Ζωγράφοι και γλύπται ἦσαν τότε μόλις 412, σήμερον εἶναι 10,810. Συγγραφεῖς και ἐπιστήμονες ἦσαν 139, σήμερον εἶναι 1725. Δικηγόροι ἦσαν τότε 3, σήμερον εἶναι 308.

Μνημεῖον εἰς τὴν Ρόζαν Μπονέρ. Τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ κ. κόμητος de Sarace συνέστη εἰς Βορδῶ, τὴν ἰδιαιτέραν πατρίδα τῆς διασημοῦ ζωγράφου Ρόζας Μπονέρ, ἐπιτροπὴ πρὸς ἀνεγερσιν μνημεῖου αὕτης εἰς μίαν τῶν κεντρικωτέρων πλατειῶν τῆς πόλεως αὕτης.

Αἱ γυναῖκες εἰς τὰ σχολικὰ συμβούλια. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Βέρνης ἐψήφισε νόμον, δι' οὗ χορηγεῖται εἰς τὰς γυναῖκας τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς εἰς τὰς σχολικὰς ἐπιτροπὰς.

Ἀριστοκράτιδες ἐπισιήμονες. Αἱ ἀριστοκράτιδες ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκην ἀνωτέρας και σοβαρωτέρας μορφώσεως. Ἡ βαρωνὶς Possaner ἔλαβε κατ' αὐτὰς τὸ πτυχίον της ὡς ἱατροῦ ὀφθαλμολόγου και ὠτολόγου και ἐδέχθη θέσιν εἰς ἐν νοσοκομεῖον τοιούτων νοσημάτων, προσφέρουσα τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τὰς ἐν αὐτῷ ὁμοφύλους της. Ἡ κόμησσα de Wartenleben ἔλαβε τὸ πτυχίον της ὡς διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας. Εἶναι τριακοντοετῆς και ἐπεδέθη εἰς τὰς ἐπιστήμας μετὰ ἀτυχῆ γάμον, ὁ ὁποῖος ἔληξεν εἰς διαζύγιον.

Γυνὴ μέλος τοῦ Ἀνωτέρου Συμβουλίου τοῦ ἐμπορίου. Ἡ δις Marie Bonneval, ἐξελέγη μέλος τοῦ Ἀνωτάτου Συμβουλίου τοῦ Ἐμπορίου παρὰ τοῦ οἰκείου ὑπουργοῦ. Νέα νίκη και αὕτη διὰ τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας.

Ἡ ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΙ ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ

Φίλιη μου,

Εἰξέρω ὅτι ἀπὸ ὅλας τὰς ἐντυπώσεις τοῦ ταξιδίου μου τὰς ὁποίας θὰ ἀνέγνωσες και θὰ ἀναγνώσῃς, ἐκείνη ἡ ὁποία

σέ ένδιαφέρει περισσότερο είναι ή σχετιζόμενη προς τούς νεωτέρους συρμούς, προς τὰ ώραία παρισινά κουρέλια, τὰ όποια έχουν τήν μαγικήν δύναμιν νά μεταβάλλουν τήν άσχημοτέρην του κόσμου γυναίκα εις χαριτωμένην.

Δέν σέ άδικώ διέ τοῦτο. Η ζωή σας τών έπαρχιών δέν έχει βέβαια πολλά θέλητρα, άλλ' οὔτε σας παρουσιάζεται συχνά ή ευκαιρία νά βλέπετε ώραία και κλιτισθητα πράγματα, προϊόντα τέχνης όπωςδήποτε έστω και άτελοῦς, έστω και άρχεγονου. Τό μαγειρεῖό και τό νοικοκυρεῖό, εις τὰ όποια μέ τόσην άποκλειστικότητα διαγράφει τὰ όρικ της δράσεώς μας ή μεγάλη πλειονότης τών Έλλήνων άνδρών, άπασχολοῦν άρκετάς ώρας μας, άλλ' ή μονοτονία της βελόνης και του ποιητικοῦ μουρμουρίσματος τών κατασρολῶν κουράζει επί τέλους.

Διά τοῦτο ή πλειονότης εἰς ήμῶν ζητεῖ ξεκούρασιν από τήν μύδαν και έντροφά μετ' ιδιαιτέρας άπολαύσεως εις τὰς άτελειώτους μεταβολάς, τὰς όποιās αἱ άνάγκαι του έμπορίου και της βιομηχανίας εδημιούργησαν διά τὰ ένδύματά μας.

Φοβοῦμαι μάλιστα, ότι σεις εκεί κάτω είθε φρακτικώτεροι ήμῶν τών Άθηναίων εις τό ζήτημα τοῦτο και ότι ό Σύλλογος της δος Σταυρούλας Πιερράκου περι άπλότητος του γυναικειου ένδύματος και επαναφορᾶς του αρχιου χιτωνος θά εύρη μεγαλητέραν αντιπολίτευσιν εις τὰς έπαρχίας, παρά εις τήν πρωτεύουσαν.

Όπωςδήποτε, εγώ άν και εύχομαι νά επιτύχη ή ευγενής αυτή προπάθεια της φίλης δεσποινίδος, οὐχ ήττο, μέχρι νεωτέρων ενεργειῶν, καθ' ἄς, εύρισκομένη και εγώ εδῶ, θά γίνω περισσότερο ενήμερος τών επιτευθέντων, θά ένδώσω εις τήν παράκλησίν σου και θά σοῦ διηγηθῶ όλα τὰ θαυμάσια

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Εις τό μεγάλο ξενοδοχείον του Luz, εις τό όποιον έσταθμεύσαμεν ό Κλαύδιος και εγώ, διά νά ίδωμεν τήν μικράν ρωμανικήν εκκλησίαν του Serro, μέ τόν μαυριτανικῶ ρυθμού πυλώνα, πριν ν' άναχωρήσωμεν πεζοί τήν επομένην πρωίαν διά Gavarnie, μεταξύ τών μετριάς καλλονής νεανίδων, αἱ όποιαι υπηρετούσαν εις αυτό, μία μόνον προσήλωσε τὰ βλέμματά μας μέ τήν εύκαμψίαν του σώματός της και μέ τῷ νεαρόν και όλιγον άγριον πρόσωπόν της, τό φωτιζόμενον από δύο κατάμαυρα μάτια και στεφανούμενον από πλούσια μαῦρα μαλλιά.

Όλίγα μόνον εἴη μικρότερος από εμέ, ό Κλαύδιος έμενεν άνύμφευτος εις τόν ώραίον του τόπον, πλησίον τών Πυρηναίων, εις τόν όποιον δέν λείπουν τὰ παραστικά έπεισόδια. Δέν έννόησα οὔτε λέξιν άρ' ότι ειπε εις τήν ιδιαιτέραν διάλεκτον του τόπου, εις τό παράδοxon αυτό πλάσμα, άλλ' έννόησα πολύ καλά ότι του άπαντοῦσε μέ άκραν περιφρόνησιν διά τήν ηλικίαν της και μέ κομικήν και προσεβλητικήν εὐνοίαν, αἱ εἰς τὸ ο π ρ ε π ε ι α ν. Πέρασε πλέον ό καιρός μας, άγαπητέ Κλαύδιε, του είπα, διά νά μάς άκούσουν μέ ευχαρίστησιν. Τόσο τό χειρότερον δι' ήμᾶς, μου άπεκρίθη, εάν έμεναμεν έσωτερικῶς νεώτεροι από ότι φαινόμεθα εξωτερικῶς! Εἶχον επιθυμίαν νά γελᾶσω μαζί του, άλλ' εφοβήθην μήπως μίαν ημέραν του δώτω όμοίαν ευκαιρίαν νά γελᾶσῃ με' εμέ.

"Ενα καλό τσιγάρο κάτω από τήν σκιαδα ήτο διασκεδασίς πολύ αξιοπρεπετέρα διά σοβαρούς ανθρώπους ως ήμεῖς. Άλλ' ό Κλαύδιος δέν είχε διόλου διάθεσιν. Όταν πολλοί ένωρίς έπιστρέψαμεν διά νά κοιμηθῶμεν, ό κύριος του ξενοδοχείου έκαμε φοβερόν θόρυβον. Φαίνεται ότι ή ώραία κόρη είχε σπάσει πολλά πιάτα. Τήν όβριζε και τήν έδιωχνεν, ό Κλαύδιος άν και πολύ καλός νεός, δέν έφάνη δυσαρεστημένος όσον έπρεπε δι' ένα ήπύτην διά τό περιστατικόν. Άπειδοκίμασα τήν μικράν εκκλησίαν, ή όποία έφαινετο εις τήν

πράγματα, τὰ όποια είδα και εις τήν Έκθεσιν και εις τὰ γεύματα και τὰς επισήμους ύποδοχάς και εις τὰς επιθεωρήσεις και εις όλα τὰ κέντρα του καλου κόσμου, του κοσμου ό όποιος ειξέρει νά ένδύεται και ειξέρει νά φαίνεται εύμορφος παρ' όλην τήν αν υπολίτευσιν της φύσεως.

Και τώρα ως άρχίσωμεν από τήν στοιχειώδη άρχήν του συρμού. Διότι και ή μόδα έχει άρχάς, αἱ όποιαι όταν έννοηθῶν καλά άποδεικνύονται πολύ λογι αἱ. Η μόδα σκοπεῖ δύο πράγματα : νά εξυπηρετῇ τό ώραίον και νά εξυπηρετῇ τὰς έργατικὰς χείρας. Πράγματα σωστά και δίκαια και φιλάθρωπα υπό πᾶσαν έποψιν. Διότι επί τέλους δέν είναι ευχάριστον νά βλέπωμεν τήν άσχημίαν νά βασιλεύη εις τόν κόσμον, χωρίς νά καταβάλλωμεν καμμίαν προσπάθειαν εις τό νά καλύπτωμεν τὰ φυσικά άδικήματα, διά τὰ όποια ή ανθρώπιότης και πρό πάντων τό φύλον μας είναι έντελῶς άνεύθυνον. Άλλ' οὔτε είναι όρθόν νά μένουں χιλιάδες έργατικῶν χειρῶν άεργοι, διότι τό φόρεμά μας θά είναι πάντοτε του ίδιου σχήματος, και μέ τό αυτό φόρεμα θά ήμπορούμεν νά περάσωμεν τέσσαρα ή πέντε κατά σειράν έτη. Αφῆνω ότι ή θεαματική αυτή μονοτονία θά καταστῇ τόσον κουραστική, ώστε και οι άνδρες μας θά καταστήσουν σπληνικοί και δι' ήμᾶς τὰς ίδιās θά προστεθῇ μία επί πλέον σελίς άνίας εις τό άρκετά ήδη άνιαρόν βιβλίον της ζωής μας.

Λοιπόν αἱ άρχαι του συρμού είναι άρκετά ύγιεινές, ώστε νά μάς επιτρέπηται νά ασχολώμεθα μέ αυτόν σοβαρώτερα και λογικώτερα παρ' όσον τό επράξαμεν ή μάλλον παρ' όσον τό επράξατε εως τώρα. Διότι πρέπει νά όμολογήσητε σεις αἱ κυρίαί των έπαρχιών, ότι εκτός ευχάριστων ευτυχῶν εξαίρέσεων—εις ἄς δύνασαι νά καταλεχθῆς και συ και όλαί εσαι

σιωπήν του εις τό άηδές αυτό θέαμα. Αυτό όμως δέν μάς ένδιέφερε και πολύ και άπευρόλημεν εις τὰ δωμάτιά μας αφού εδῶκαμεν τήν πλέον πρωινήν συνέντευξιν.

"Ω! ή ώραία άνχωρήσας μέσα εις τούς χευσμένους άτμούς, οι όποιοι άνέθικαν από τὰ βουνά από τό μέρος της άνατολής, ως αἱ μεγάλαί ακτίνες του φωτός περίε του όποίου χορεύουν αἱ εφήμεροι πεταλούδαι πριν ν' άποθάνουν. Από τό σκοτεινόν μέρος οι βράχοι ήσαν κυανοί και ίσχροες, αἱ σπάνιοι πρασινάδες αἱ όποιαι ήταν εις τὰ πλάγιά των ήσαν και αὐταί σκεπασμέναί με άτμούς, και ή κοιλίς ήτο ως υπερμεγέθης θυμιατήριον, εις τό βάθος του όποίου αἱ πρώται ακτίνες του ήλιου επί του ρένοντος ύψους άπαιταν φευγαλέας φλόγας. Αφου διήλθονεν τόν Saint-Sauveur, άρχισαμεν τήν άνάσασιν εις τό μάλλον άπίρημον άφρον της όδοῦ, της βροχόμενης από μικρά ρυάκια και στολισμένης εδῶ και εκεί με σπαρκά και άγρια άνθη. Και τό θέαμα όσον άνηρόμεθα εγένετο μεγαλοπρεπέτερον τόσον ήτο επίβλεπόν, ώστε έπεριπατούσαμεν σιωπηλοί ό εις πλησίον του άλλου του δού σιαί, μη άκούοντες άλλο από τήν μουσικήν των άπομακρυσμένων καταρρακτῶν οι όποιοι έστειλαν άφροζοντα άργυρά ρυάκια επάνω εις τούς ψηρούς γρανίτας και τὰ όποια ή φύσις εις τήν εξέργασίν της άπερρόφα και μέ αυτά τήν αἰωνίαν νεότητα. Διότι ή μεγάλη έρα έντύπως ήτο ή της χωρίς τέλος άναγεννήσεως της φύσεως επάνω εις τὰ άγρια αὐτά βουνά, όπου ό καθάρως ήθη δίδει νέαν δύναμιν και ζωήν τήν όποίαν και ήμεῖς αισθανόμεθα μέ τὰς πρώτας πρωινᾶς αὔρας.

Δέν είχομεν έν τούτοις άκόμη άρκετά προχωρήσει. Όταν μία ζωσα μορφή τήν όποιαν εύρομεν εις μίαν καμπήν της όδοῦ μάς άπέσπασε από τὰς σκέψεις μας. Η κεφαλή ήτο σκεπασμένη και οι άκουμισμένοι άγκωνες εις τὰ γόνατα έφηναν νά κρέμονται τὰ χέρια, μικρά μελαχροινά και λεπτά χέρια, όχι περιποημένα, άλλα άριστοκρατικῶ σχήματος. Τὰ πόδια τὰ όποια μόλις έφαινοντο κάτω από τήν φύσταν ήσαν μικρά και σχεδόν γυμνά μέσα στα ξεσχισμένα παπούτσια της. Τό φένιασμα άνετηρόηθ ήλιον όταν ήκουσε τὰ βήματά μας. Άλλ' άμέσως έσκέπασε τό πρόσωπόν της, όχι όμως άρκετά γρήγορα, ώστε νά μήν άναγνωρίσωμεν, ό Κλαύδιος και εγώ τήν νέαν του ξενοδοχείου τήν έκδιωχέισαν τήν προτεραιαν. Βεβαίως είχε φύγει άμέσως

με άναγινώσκουν—εις τὰ κατά του συρμού τραύματα, τὰ μεγαλητέρα και τὰ δολοφονικώτερα, ενέχεσθε κατά μεγαλητέραν άναλογίαν από ήμᾶς τὰς Άθηναίās.

Και αυτό παρατηρεῖται όχι μόνον εις τήν Ελλάδα, άλλλ και εις όλα τὰ κράτη του κόσμου. Ό συρμός άντιγράφεται από τὰς έπαρχίας, κατά τό πολύ, διότι είναι συρμός και όχι διά τήν εξυπηρετήσιν του ώραίου. Ένοεῖται ότι και εδῶ ή μεγάλη πλειονότης περιπίπτει εις τό λάθος τοῦτο. Διά τοῦτο κατά τό τελευταίον ταξείδι μου έμελέτησα περισσότερο τὰς παρισινὰς γυναίκας ως προς τό κεφάλαιον τοῦτο και θά σοῦ είπω τὰς έντυπώσεις μου εις σειράν επιστολῶν, τών όποίων τήν εισήγησιν σοῦ κάμνω διά της παρούσης μου σήμερον.

Ταξιδιωτικῆς

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ν τ ο μ α τ ε ς φ α ρ ρ ο ι.— Ντομάτες στρογγυλές και μικρές, ή δυνατόν ήσου μεγέθους. Τὰς άνοίγετε από τό στρογγύλον μέρος, χωρίς νά άποχωρήσητε τό άνοιγμα έντελῶς από τήν ντομάτα. Τὰς εἰσιζετε, και τὰς άραδειάζετε εις ταψι άλειμμένον με βούτυρον. Κατασκευάζεται έν μίγμα από σκοτάκια άρνιου κομμένα εις κημά, μαυρά, γαλέττα κοπανισμένη, σκόρδο φιλοκομμένο, μαιντανό, κολιχουάκια 2—3 λυωμένα και από τήν ψύχα της ντομάτας. Ψήνετε τό μίγμα εις αυτό με βούτυρο. Εις τό τέλος τό σβύνετε με μισό ποτήρι άσπρο κρασί και όταν τό κατεβάσετε ρίπτετε μέσα 4 αυγά. Νά μήν τό έψήσετε νά στεγνώσῃ, άλλλ νά έχη άρκετήν σίλτσιν. Με τό μίγμα αυτό θά γεμίσετε της ντομάτας σας, θά τὰς αλοΐψετε με βούτυρο και τὰς στέλλετε εις τόν φούρνον. Έπειτα δένετε 3—4 αυγά με φαρίνον και γαρνίρετε με έν λευκόν κομματάκι αυγου κάθε μίαν ντομάταν.

και έπέρασε τήν νύκτα εις τούς δρόμους, και τέλος κουρασμένη ήλθε και έκάθησεν εις αυτήν τήν πέτραν, εις τήν μελαγχολικήν αυτήν θέσιν, εις τήν όποίαν τήν εύρομεν. Ό Κλαύδιος είχε μίαν πολύ άτυχη ιδέα, άλλλ συγχρόνως και γενναίαν. Μαντεύων ότι ό φοβερός εκείνος ξεναδόχος θά της είχε κρατήσει τούς μισθούς διά τὰ πιάτα τὰ όποια έσπασε και ή δυστυχής θά εύρισκετο χωρίς λεπτό και ήτο κατακουρασμένη και ότι κανείς άμαξᾶς διευθυνόμενος προς τό Gavarnie, δέν θά τήν έπαιρνε εις τήν άμαξάν του χωρίς νά πληρωθῇ, έβλεπε ταχέως τό χέρι εις τήν τσέπην του. Η διαβάτις ή όποια δέν είχε άκομη λησμονήσει τήν αυθαδειάν του της προτεραιās παρεξήγησε τόν σκοπόν της ελεημοσύνης του, και βλέπουσα νέαν προσβολήν του είπε μίαν φοβεράν λέξιν και τόν εκύτταξε εξωργισμένη. Ό Κλαύδιος κατακόκκινος ύψωσε τούς ώμους και εξοκολουήσαμεν τόν δρόμον μας. Τό περιστατικόν αυτό έτάραξε τὰς όνειροπολήσεις μου προς στιγμήν. αἱ όποιαί άμέσως επανελήθησαν εκα της θαυμασίας φύσεως ή όποια μάς περιτριγύριζε. Όσον επροχωρούσαμεν ή όδος εγένετο γραφικώτερα και τραγικώτερα, οι υπερμεγέθεις βράχοι, οι γυμνοί και γυαλιστεροί, οι έσπαρμένοι εδῶ και εκεί εφαινοντο ως ερείπια παλιου κάποιου γίγαντος. Ό ήλιος είχε άρχισει νά ύψοῦται εις τόν ορίζοντα, ή δροσιά των ρυακίων τὰ όποια εύρίσκοντο πολύ πλέον κάτω από ήμᾶς δέν μάς έφθανε πλέον. Έξεστενόμεθα φοβερά και εδιψούσαμεν και ελυπούμεθα ότι δέν είχομεν πάρει μαζί μας νερό, τό νερό των χειμάρρων οι όποιοι έτρεχαν μεταξύ των πετρῶν της όδοῦ ήτο επικίνδυνον νά τό πῆ καμμίς. Αίφνης κρότος κωδωνίσκου ήκούσθη εμπροσθέν μας, όπισθεν ενός βράχου ό όποιος μάς έκρυπτε τήν θέαν.

Μετά τινας στιγμάς εβάν εις τήν άκραν του δρόμου, τόν όποιον ήκολουθήσαμεν ένας ώρατος Ίσπανικός ήμίονος, ύψηλός και στολισμένος με χάλκινα κοσμήματα, από εκείνους οι όποιοι εργονται από τήν Torla και μεταφέρουν εις τήν Γαλλίαν ώρατα σταούλια. Συνήθως ώδηγοῦνται από γέροντας κακοενδεδυμένους. Τήν φοράν όμως αυτήν τόν οδηγούσεν ένας νεανίας ώραιώτατος μόλις είκοσι έτών, με ήλιοκαές πρόσωπον γλυκύτατον με ένα κόκκινον και κίτρινον μαντύλι εις τό κεφάλι και φορέματα σχεδόν καινούργια τὰ όποια έφερε με υπερηφάνειαν. Εἶχεν ύφος πολύ άριστοκρατικόν. Και εις τήν γύραν αυτήν της Torla και οι πτωχότεροι είναι τό όλιγότερον μαρκήσιοι. Με διάφορα σχή-

Η κ. ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ
Η όδος Σταδίου άπέκτησεν από της Σεπτεμβρίου, ένα ώρατον στολισμα, ένα κέντρον γυναικειας τέχνης και γυναικειων καλλωπισμῶν διά τό όποιον θά υπερηφανεύονται βέβαια όλαί αἱ Άθηναίαι.

Η κ. Σπάρτη Καρσταμάτη μετέφερε τό μεγαλοπρεπές κατ'άσχημά της εις τό νεόδμητον μέγαρον του Βουγα και αἱ προθήκαι της στολισμένα με Παρισινήν καλλιαιθησίαν προκαλοῦν τόν θαυμασμόν των περιπατητῶν της όδοῦ Σταδίου.

Τὰ άνδρικά είδη και αυτό τό κατ'άσχημα της κομφοπρεπείας του κ. Νόελ έπεσκιάσθησαν καθ' ολοκληρίαν από τό άληθινόν μουσειον των ώραίων ύφασμάτων και των όνειρώδους κάλλους πέπλων και εξαρτημάτων χοροῦ της κ. Καρασταμάτη.

Αἱ ξέναί αἱ επισκεπτόμεναι τήν πόλιν μας έχουν τώρα πρόχειρον τό μεγαλοπρεπές και πλούσιον κατ'άσχημα της κ. Καρασταμάτη, τό όποιον θά ικανοποιῇ τὰς άπαιτήσεις και των δυσκολώτερων, ως θά προμηθεύη και πρέπει νά προμηθεύη όλα τὰ μεταξωτά είδη των άπανταχοῦ Έλληνίδων. Προΐκα κόρης, τήν όποιαν δέν στολίζουν ύφάσματα της κ. Καρασταμάτη είναι άναξία νά λέγεται Έλληνική.

Πρός τὰς κ. κ. συνδρομητριάς μας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητριάι της Έφημ. των Κυριῶν, ως και αἱ κ. κ. ανταποκρίτριαι και ανταποκριταί, οι καθυστεροῦντες εἰς τὴν ληξιαρχίαν των ληξιαρχίαν νά σπεύσωσι νά άποστείλωσι τὰ καθυστερούμενα, ένα και ή διαχείρησις της Έφημερίδος δυνηθῇ νά κλείσῃ πάντα άνοικτόν ληξιαρχίαν και προβῇ εις τακτοποίησιν των βιβλίων της.

και με όλίγας λέξεις Ίσπανικᾶς τὰς όποιās ήξευρεν ό Κλαύδιος, του εἰρηναίως ένα σταφύλι. Μᾶς τό προσέφερε με πολλήν χάριν, αφού με πολλάς προσυλάξεις τό έβγαλε από τό φορτίον του. Και αφού εστάθη μίαν στιγμήν διηγήθη εις τόν Κλαύδιον, ό όποιος κάπως τόν έννοούσε ότι διά πρώτην φοράν ό πατήρ του τόν έπεφορίσε με τό ταξείδιον αυτό και ότι ό γέρον θά εξωργίζετο φοβερά, εάν τὰ σταφύλια του δέν έφθναν εις καλήν κατάστασιν εις τούς πελάτας του. Έπίσης και ό ήμίονος έφαινετο ότι ήτο φορτωμένος μάλλον με άγια λείψανα παρά με τρόφιμα. Δέν εδέχθη καμμίαν άμοιβήν και άπεχειριτίσθημεν. Έβηλοούθησε τήν καθοδον του και ήμεῖς εφθάσαμεν εις τό Gavarnie μετὰ μίαν ώραν διά μέσου τάπητος από χλόην, κεντημένην με διάφορα άγρια άνθη.

Ητο σχεδόν βράδυ όταν εφθάσαμεν, πάντοτε πεζοί, εις τό Gèdres όπου θά μάς περιμένε μία άμαξα. Όπισθεν μας τὰ χιόνια είχαν ως φλόγας έρυθρά εις τὰς κορυφάς. Εις τό Gèdres ή άμαξα ή όποια έμελλε νά μάς περιμένη δὲς είχαν άκόμη φθάσει. Άπεφασίσαμεν νά περιπατήσωμεν άκόμη όλίγοι εις τήν θαυμασίαν αυτήν τοποθεσίαν και νά ύπάγωμεν προς συνάντησιν της. Εἶχομεν κάμει σχεδόν 500 βήματα κατερχόμενοι, γῶς, όταν ένας ήμιλος εστάθη εις τό άκρον του δρόμου και μάς ήνάγκασε νά λοξοδρομήσωμεν. Έπάνω εις ένα ύψηλόν ήμίονον στολισμένον ως τόν προηγούμενον, μετ' ένα κακάθιον και γελῶσα εἰρηνοῦσαν άκόμη μέσα εις τὰ άδεια καλάθια μερικῆς ράγης από σταφύλια. Ένας ώρατος νεανίας, όν όπισθεν άμέσως άναγνωρίσαμεν, τήν εθαύμαζεν υπό τὰ περσικά άστρα, με τρυφερότητα μεγάλην και ελησμονούσε τήν πατρικήν όργην ή όποια τόν έπερίμενε εις τήν οίκίαν του. Διότι όλα του τὰ σταφύλια είχαν καταστροφῇ από τήν ώραίαν κόρην, τήν όποιαν είχε συναντήσῃ, καθώς και ήμεῖς, τήν πρωίαν εις τόν δρόμον και ή όποια τόν είχε κάμει ν' άποφασίσῃ δι' ενός βλέμματος — πῶς ήξεύρει; γῶς δι' ενός φιλήματος νά αλλάξῃ τόν δρόμον του, διά νά τῆς δώσῃ τό ζῆφόν του.

Armand Silvestre

